

Janez in Mihael Ancelj, Janez Peterman, Smolej - Lengar, Pipanov Lah iz Mojstrane, Šrajovi iz Mojstrane, Pucovi, Janez Skumavc, Željko iz Radovne, Anton Šimenc, večinoma so že pokojni.

Tudi v letih po vojni so nastopile v župniji nekatere hude težave: nekaj ljudi je uprizorilo gonjo proti župniku in proti nekaterim faranom, da so skušali ob priliki maše v Vratih organizirati protidržavno manifestacijo. Prav na praznik Marijinega vnebovzjetja 15. avgusta 1953. leta sem moral kot župnik na zaslišanje v Radovljico in bil obsojen na plačilo globe. Časopisje, posebno Ljubljanski dnevnik, je o zadevi poročalo v zelo polemičnem stilu. Tam preberemo (Ljubljanski dnevnik 15. 8.1953), da so organizacije omenjenega shoda osumljeni Janez Rabič, blagajnik Planinskega društva v Mojstrani, Janez Kotnik, Lovro Limoni, Milan Abruč, Avgust Delavec in Tolar iz Aljaževega doma.

Sčasoma so se razmere vsaj nekoliko umirile, tako da so tudi drugače misleči naredili Cerkvi marsikatero uslugo.

Prav je, da se navedejo še nekatera dejstva o času med vojno, na primer o položaju cerkve in frančiškanskega samostana na Brezjah. Vsa leta med vojno tam ni bilo redne službe božje, pač pa je g. Beuke, dušni pastir iz Kranja, nekajkrat na leto oznanil slovesno sveto mašo v božjepotni cerkvi Matere božje. Enkrat je poslal tudi mene, da bi tam maševal. Preskrbel mi je tudi dovoljenje nemških oblasti, da sem mogel nemoteno darovati sveto mašo. Prišlo je veliko romarjev iz Gorenjske. Ker mi ni bilo mogoče spovedati toliko ljudi, sem jim podelil vesoljno odvezo, da so mogli prejeti sveto obhajilo.

Milostna podoba Marije Pomagaj je bila leta 1941 prenesena v ljubljansko stolnico in je ostala tam do konca vojne, po vojni pa so jo prinesli spet na Brezje.

Po vojni je božja pot na Brezjah spet zaživela. Mnogi so prihajali, da se Mariji pomagaj zahvalijo za rešitev iz hudih stisk in nevarnosti v vojnih letih.